

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: J. P.
bytem X
zastoupený Mgr. Davidem Obenrauchem,
advokátem se sídlem Kopečná 11, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje,
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 14. 4. 2020, č. j. JMK 54324/2020, sp. zn. S-JMK 35832/2020/OD/Ša,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasné podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a částečně potvrzeno a částečně změněno rozhodnutí Městského úřadu Boskovice, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 1. 2020, č. j. DOP/DP-62/2019, sp. zn. SMBO 2884/2019/DOP (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím (ve spojení s napadeným rozhodnutím) byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), kterého se dopustil z nedbalosti tím, že dne 17. 1. 2019 v době kolem 14:40 hod. na silnici III. třídy č. 0433 v km 0,0002, na křižovatce silnice I/43 se silnicí III/0433 (souřadnice GPS -597252,698/ -1130972), se jako řidič nákladního motorového vozidla tov. zn. Volvo, reg. zn. X (CZ) s návěsem Kögel, reg. zn. X (CZ) při jízdě po silnici č. III/3767 ve směru Lysice – Krhov a následném odbočování na křižovatce se silnicí I/43 vlevo nechoval dostatečně ohleduplně a ukázněně a najel vozidlem do prostoru silnice č. III/0433 vedoucí od obce Krhov, po které přijíždělo motorové osobní vozidlo tov. zn. Škoda, reg. zn. X (CZ), kdy následně došlo ke střetu těchto vozidel. Vznikla hmotná škoda na vozidle Volvo ve výši cca 40 000 Kč a na vozidle Škoda ve výši cca 50 000 Kč. Ke zranění osob nedošlo. Tímto jednáním žalobce porušil ustanovení § 4 písm. a) silničního zákona.
3. Za spáchání přestupků byla žalobci podle ustanovení § 35 písm. b), § 37, § 38, § 39, § 40 a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1 500 Kč. V souladu s ustanovením § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a ustanovení § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. Žalobce předně uvedl, že napadenému rozhodnutí vytýká nedostatečně zjištěný skutkový stav, vady právního posouzení a nepřezkoumatelnost.
5. Žalobce má za to, že se zachoval dostatečně ohleduplně a ukázněně a není pravdou, že by zavínil střet s motorovým osobním vozidlem tov. zn. Škoda, reg. zn. X (CZ). Žalobce jako zkušený řidič kamionu vyčkal na možnost vyjetí do křižovatky, což potvrzuje i autobus v protisměru viditelný na záznamu, se kterým se žalobce minul. Poté, co chtěl ukončit odbočovací manévr, mu do prostoru vjel řidič osobního vozidla tov. zn. Škoda, aniž se přesvědčil, že žalobce je v křižovatce a hodlá pokračovat směrem na Letovice. Řidič vozidla tov. zn. Škoda se přitom nevěnoval řízení, což je také patrné z videozáznamu. Žalobce má proto za to, že k řešené dopravní nehodě by nedošlo, pokud by řidič vozidla tov. zn. Škoda řádně dodržel pravidla silničního provozu. Zamezil by tak střetu s vozidlem žalobce, který v době nárazu dokončoval odbočovací manévr a měla mu být dána přednost odbočení dokončit. Žalobce vzhledem k délce vozidla neměl jinou možnost než při odbočování vlevo částečně najet až do silnice vedoucí do obce Krhov. Pokud by toto žalobce neprovedl, přešel by dvojitou dělicí čáru. Žalobce dal soudu ke zvážení, zda úvaha referenta správního orgánu odpovídá řádnému posouzení věci, když referent nikdy kamion neřídil, přitom je nutné pochopit specifický způsob jízdy jízdní soupravy žalobce, měřící 18 metrů.
6. Žalobce dále namítal, že dne 22. 5. 2019 a následně dne 17. 7. 2019 mělo být provedeno dokazování výsledkem svědků předmětné dopravní nehody – řidiče vozidla tov. zn. Škoda a jeho spolucestujících – avšak nikdo z nich se k podání svědecké výpovědi nedostavil. Na jednání dne 17. 7. 2019 byla správním orgánem I. stupně konstatována pouze písemná omluva pana H. s tím, že měl dále uvést, že „vyjížděli od benzínové stanice,

zastavili na křižovatce a čekali, až projedou auta, z ničeho nic zezadu do nás narazil kamion“. Právě toto svědectví svědka H. je v rozporu s videozáznamem, z něhož je zřejmé, že řidič vozidla tov. zn. Škoda nevěnoval pozornost řízení a vjel do křižovatky, aniž by se předtím jakkoliv přesvědčil o dopravní situaci. Pakliže by řidič vozidla tov. zn. Škoda dbal povinností účastníka provozu na pozemních komunikacích, nikdy by ke kolizi nemohlo dojít. Správní orgán I. stupně, ač zmocněnec žalobce na doplnění dokazování výsledkem svědků trval, k opětovnému předvolání svědků nepřistoupil a žalobce tak neměl možnost klást svědkům otázky, ani se nijak k jejich vnímání celé situace vyjádřit. Svědek H. nemohl být ani konfrontován s videozáznamem. Vinou správních orgánů proto byla zmařena jakákoliv možnost objektivního zjištění skutkových okolností přestupkové věci a žalobci byla znemožněna možnost efektivního vedení obhajoby. K nedoplnění dokazování výsledkem svědků pak podle žalobce došlo pouze z důvodu nečinnosti správního orgánu I. stupně.

7. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že žalobce neporušil žádnou zákonnou ani gentlemanskou povinnost provozu vozidla. Totéž platí i o odbočování vlevo, kdy pro bezpečné a plynulé odbočení je nutno si najet před odbočením mírně vpravo až do prostoru vedlejšího pruhu, přičemž žalobce do místa odbočení zajíždí pravidelně a nikdy nebyl ohrožen vozidlem vyjíždějícím od odpočívadla. Závěry správního orgánu, že není třeba najetí před odbočením, jsou jeho neodborným tvrzením. V posuzovaném řízení nebyly provedeny žádné hodnověrné důkazy, které by svědčily pro nedbalé odbočení žalobce. Nadto správní orgán I. stupně neprovedl vůbec žádné dokazování, čímž zatížil celé správní řízení nezákonností. Na základě videozáznamu je zcela zřejmé, že žalovaný viní žalobce z toho, čeho se prokazatelně nedopustil. Neohleduplnost a neukázněnost byla naopak na straně řidiče vozidla tov. zn. Škoda, který vjel do křižovatky, aniž by se věnoval něčemu jinému.
8. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s napadenou žalobou nesouhlasí, žaloba není důvodná. Ve správním řízení nedošlo k porušení práv žalobce a žalobce nebyl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech. Žalovaný napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné, žalovaný i správní orgán I. stupně při svém rozhodování postupovali zcela v souladu s platnou právní úpravou. Žalobce v žalobce uplatnil téměř identické námitky, které žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí, proto žalovaný odkázal na odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů.
10. Žalovaný s ohledem na výše uvedené navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Průběh ústního jednání

11. Krajský soud nařídil ve věci na den 27. 4. 2023 ústní jednání.
12. Žalobce odkázal na žalobní návrh a zopakoval, že žalobu považuje za důvodnou. Žalobce jako profesionální řidič jezdí trasou pravidelně a s vozidlem měřícím 18 metrů se musí nějakým způsobem dostat na hlavní komunikaci. Místo je frekventované, vozidla na hlavní komunikaci jezdí rychlostí 80 km/h. Řidič tak musí dávat pozor zejména na plynulost provozu na hlavní komunikaci, samozřejmě musí dávat pozor i na vozidla přijíždějící po vedlejší komunikaci. Žalobce všem povinnostem dostal. Z videozáznamu

je patrné, že řidič přijíždějící po vedlejší komunikaci se nevěnuje řízení, věnuje se zejména své svačině. Žalobce vychází z toho, že pokud by řidič přijíždějící po vedlejší komunikaci sledoval provoz a viděl vozidlo, které má nadměrný rozměr, měl dbát situace na vozovce a měl dát žalobci možnost dokončit odbočovací manévry. Řidič vozidla jedoucího po vedlejší komunikaci tak mohl zabránit srážce. Žalobce navrhoval výslech svědků – řidiče a spolujezdce z druhého vozidla, kteří vůbec nereagovali a nedostavili se na opakované předvolání. Správní orgán I. stupně pochybil, když účastníky nehody nepředvolal. Žalobce tak neměl možnost aktivně vést svoji obhajobu a správní orgán I. stupně neměl možnost zjistit další skutečnosti nezbytné pro posouzení věci, což vedlo k vadnému rozhodnutí. Kdyby řidič osobního vozidla viděl nadměrné 18metrové vozidlo, měl přizpůsobit svoji jízdu a nechala žalobce odbočit.

13. Žalovaný se k soudnímu jednání nedostavil.
14. V rámci závěrečného návrhu žalobce trval na žalobním návrhu, žalobce neměl možnost řádné obhajoby ve správním řízení. V rámci písemného vyjádření žalovaný neuvedl nic konkrétního, z čeho by bylo možno usuzovat, že bylo rozhodnuto po právu. Skutkový stav nebyl zjištěn, správní orgán měl povinnost vyslechnout svědky nehody. Svědci se na předvolání nedostavili a správní orgán I. stupně následně vydal rozhodnutí, aniž by je vyslechl. Žalobce trvá na tom, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno, věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení, v němž budou vyslechnuti svědci nehody.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
16. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
17. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
18. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
19. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad

svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

20. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, náleze 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. náleze ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, náleze 34, str. 257, a náleze ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, náleze 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu

tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

21. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné

pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 – 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, v němž se uvádí,

že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“.

Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

22. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.

23. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
24. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
25. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
26. Žalobce zejména namítal, že není viníkem předmětné dopravní nehody a že správní orgány nezjistily skutkový stav bez důvodných pochybností, jelikož viníkem dopravní nehody byl řidič vozidla tov. zn. Škoda.
27. Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*
28. Podle ustanovení § 4 písm. a) silničního zákona *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.*
29. Co se týče otázky zavinění předmětné dopravní nehody, tak k tomu krajský soud uvádí, že z rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že neposuzovaly vinu či nevinu žalobce na dopravní nehodě, ale pouze jednání žalobce spočívající v tom, zda jako řidič vozidla odbočujícího vlevo z vedlejší pozemní komunikace na hlavní pozemní komunikaci zaviněně porušil pravidla silničního provozu. Správní orgány se tedy zabývaly pouze tím, zda žalobce porušil jako řidič povinnost chovat se ukázněně a ohleduplně. Dopravní nehoda byla až následkem toho, že žalobce porušil svoji povinnost v provozu na pozemní komunikaci. Podstatou projednávaného případu tedy bylo pouze posouzení, zda se žalobce dopustil protiprávního jednání ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona a porušil ustanovení § 4 písm. a) silničního zákona, což zdůraznil i žalovaný v napadeném rozhodnutí a soud se s jeho argumentací ztotožňuje.
30. Na to krajský soud navazuje posouzením námítky žalobce týkající se prokázání skutkového stavu, ze kterého vycházely správní orgány. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce dne 17. 1. 2019 v době kolem 14:40 hod řídil nákladní motorové vozidlo tov. zn. Volvo, reg. zn. X (CZ) s návěsem Kögel, reg. zn. X (CZ), a projížděl křižovatkou

silnice I/43 se silnicí III/0433 a při odbočování vlevo najel vozidlem do prostoru silnice č. III/0433 vedoucí od obce Krhov, přičemž došlo ke střetu s motorovým vozidlem tov. zn. Škoda, reg. zn. X (CZ), které přijíždělo ke křižovatce po silnici č. III/0433 vedoucí od obce Krhov. Spornou je skutečnost, zda se žalobce choval při účasti na provozu na pozemních komunikacích ohleduplně a ukázněně a zda svým jednáním porušil ustanovení § 4 písm. a) silničního zákona, a tedy zda se dopustil protiprávního jednání ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona.

31. Dle ustanovení § 3 správního řádu poté *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.* V přestupkovém řízení je tedy správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což vyjadřuje zásadu materiální pravdy, podle které správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, z úřední povinnosti, zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (viz ustanovení § 3, § 50 a § 52 správního řádu).
32. Co se týká skutečností týkajících se objasnění skutkového stavu projednávané věci, krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, bod 18).
33. V nyní posuzované věci však žalobce svými námitkami nevnesl do správního řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Stejně jako správní orgány, i krajský soud má za to, že skutková situace je vcelku jasná.
34. Jak uzavřel i žalovaný, o skutkovém ději není pochyb, neboť jej dokumentuje především videozáznam pořízený z kabiny vozidla řízeného žalobcem. Z uvedeného videozáznamu totiž zcela jasně vyplývá, že žalobce přijel ke křižovatce, dal znamení o odbočování doleva a čekal na příležitost k odbočení. Naproti jel autobus, který také čekal na příležitost k projetí křižovatky rovně. Žalobce zahájil manévr odbočování ve chvíli, kdy se rozjel i protijedoucí autobus. Aby se žalobce vyhnul s autobusem, zajel žalobce až do prostoru za křižovatkou, tj. na silnici č. III/0433 vedoucí od obce Krhov, po které však již přijíždělo motorové vozidlo tov. zn. Škoda. Vozidlo tov. zn. Škoda zastavilo na hranici křižovatky, hned poté došlo ke střetu s vozidlem, které řídil žalobce. Tento skutkový děj je potvrzený i dalšími shromážděnými důkazy, tj. fotodokumentací a výpovědí žalobce.
35. Protiprávní jednání žalobce pak nespočívá v tom, že došlo k dopravní nehodě, ale v tom, že žalobce při odbočování vjel do prostoru mimo křižovátku na vedlejší silnici, po které přijíždělo vozidlo tov. zn. Škoda. Dopravní nehoda byla až následkem jednání žalobce, přičemž přestupkem je právě to, že žalobce vjel mimo prostor křižovatky a ohrozil

jiného účastníka provozu svým tímto chováním, které lze považovat za neohleduplné a neukázněné.

36. Uvedené úvahy žalobce o tom, jak se zachoval řidič vozidla tov. zn. Škoda, pak nejsou nikterak relevantní, neboť podstatné je, že žalobce porušil svou povinnost při odbočování vlevo. Porušením své povinnosti žalobce přitom nastolil takovou situaci, že řidič vozidla tov. zn. Škoda musel v řádu několika vteřin zvolit strategii, jakým způsobem se vyhne hrozící kolizi, přičemž nevěděl, jak přesně se zachová žalobce. Nelze mu však vyčítat, že zvolil strategii, která nakonec v dopravní nehodu skutečně vyústila, neboť řidič vozidla Škoda žádnou svoji povinnost v provozu na pozemních komunikacích neporušil, když před kolizí s vozidlem žalobce zastavil na hranici křižovatky a nepokračoval v odbočování vpravo ve směru na Letovice.
37. K tomu soud proto znovu zdůrazňuje, že k předmětné dopravní nehodě došlo tak, že žalobce odbočoval z vedlejší pozemní komunikace vlevo na hlavní pozemní komunikaci, přičemž vozidlo tov. zn. Škoda přijíždělo naproti vozidlu žalobce po vedlejší pozemní komunikaci a odbočovalo vpravo na hlavní pozemní komunikaci. Žalobce však ve chvíli, kdy zahájil manévry odbočování, neměl dostatečný přehled o tom, co se děje za autobusem, se kterým se v křižovatce míjel. Žalobce svým odbočovacím manévrem ohrozil vozidlo tov. zn. Škoda, neboť vjel mimo křižovatku do jeho jízdní dráhy, čímž chtěl urychlit odbočovací manévry, když se vyhýbal s autobusem. Vzhledem k tomu, že žalobce odbočoval doleva, je nutné také poznamenat, že správně měl dát přednost jak vozidlům jedoucím rovně, tak vozidlům jedoucím doprava, tedy i vozidlu tov. zn. Škoda. I kdyby se však řidič vozidla tov. zn. Škoda nevěnoval řízení, jak namítal žalobce, nic to nemění na tom, že žalobce při vyhýbání se autobusu vyjel za hranici křižovatky. Posouzení varianty toho, jak se měl zachovat řidič vozidla tov. zn. Škoda, je nerelevantní, neboť pokud by řidič vozidla tov. zn. Škoda pokračoval v jízdě a nedošlo by k dopravní nehodě, stále žalobce spáchal přestupek spočívající v neohleduplné a neukázněné jízdě, neboť vjel do prostoru mimo křižovatku a vozidlo tov. zn. Škoda ohrozil.
38. Argumentace žalobce, že místem, kde se stala dopravní nehoda, projíždí pravidelně, a nikdy zde nebyl ohrožen vozidlem vyjíždějícím z odpočívadla, není na místě, maximálně tato skutečnost svědčí o tom, že měl žalobce spíše štěstí, že dosud k žádné dopravní nehodě nedošlo. Pokud žalobce tvrdí, že musí pro projetí křižovatky zvolit takový odbočovací manévry, jaký zvolil i během nyní posuzovaného přestupkového jednání, zvyšuje to nároky na opatrnost při projíždění křižovatky, kdy si musí být řidič zcela jistý, že při takovém odbočovacím manévru nikoho neohrozí. Pokud však žalobce vjel do křižovatky současně s autobusem, přes který neměl dostatečný přehled o dění na pozemní komunikaci, dostatečnou míru opatrnosti zjevně nedodržel a k takovému odbočovacímu manévru neměl přistoupit a měl počkat na moment, kdy bude mít dostatečné výhledové podmínky na celou křižovatku.
39. Vyhodnocení jednání žalobce jako nedostatečně ohleduplného a ukázněného tak, že svým jednáním ohrozil život, zdraví nebo majetek jiných osob i svůj vlastní, přičemž své chování nepřizpůsobil situaci v provozu na pozemních komunikacích, z výše uvedených důvodů považuje krajský soud za správné.
40. Ke zjištěnému skutkovému stavu dále krajský soud uvádí, že žalobcem namítané chybějící výpovědi svědků by na zjištěném skutkovém stavu nemohly nic změnit. Naprosto zásadním důkazem byl žalobcem poskytnutý videozáznam, který byl zcela

dostačující k posouzení skutkového děje. Jak uvedl soud již výše, za zjištění skutkového stavu je odpovědný správní orgán, který má povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. K tomu je povinen zajistit sadu důkazů, které vyvrátí jakoukoliv rozumnou pochybnost o otázce, zda se obviněný z přestupku předmětného jednání dopustil.

41. Lze souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2 As 93/2006–84). K provedení jiných důkazů by byl správní orgán povinen přistoupit pouze tehdy, pokud by ve věci zůstávaly významné skutkové pochybnosti, respektive by skutková zjištění správních orgánů byla žalobcem rozumným způsobem zpochybněna. Tato situace však v řešeném případě nenastala. Správní orgán I. stupně sice nakonec nepřistoupil k výsledku svědků – řidiče vozidla tov. zn. Škoda a jeho spolujezdce – avšak se tak stalo za situace, kdy skutkový stav by zcela zřejmý z již nashromážděných důkazů. Krajský soud má stejně jako žalovaný za to, že nepřistoupení k výsledku uvedených svědků ze strany správního orgánu I. stupně nemělo vliv na kvalitu zjištění skutkového stavu. Shodně s žalovaným se soud domnívá, že se správní orgán I. stupně nemusel podrobně zabývat odůvodněním, proč nakonec nepřistoupil k provedení svědeckých výpovědí, neboť ze správního spisu nikterak nevyplývá, že by se provedení těchto důkazů žalobce nějak zvlášť domáhal. Žalovaný poté v napadeném rozhodnutí shrnul, že provedení svědeckých výpovědí považuje za nadbytečné, když skutkový stav byl již spolehlivě zjištěn a prokázán jiným způsobem. Soud shodně uvádí, že považuje svědecké výpovědi za nadbytečné, když průběh skutkového děje je zřejmý již z výše uvedených důkazů, zejména z videozáznamu.
42. Soud tedy uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty řešeného přestupku a bylo s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu I. stupně. V daném případě je důkazů dostatek a samy o sobě tvoří uzavřený a žalobcem relevantním způsobem nijak nezpochybněný uzavřený celek. Lze tedy shrnout, že výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu vyhodnotil krajský soud jako zcela nedůvodné. Krajský soud je přesvědčen, že skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejměn již v řízení před správními orgány.

43. Žalobní námitky tak krajský soud vyhodnotil jako nedůvodné.

VI. Závěr a náklady řízení

44. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů.

Skutkový stav věci byl zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

45. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
46. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
47. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. dubna 2023

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce